

Životopis pana Antonína Macháčka

Pan Antonín Macháček se narodil roku 1931. Žil ve Zlíně na Vršavě se svými rodiči a mladší sestrou Věrou. Později se přestěhovali do Kostelce do nájemného bydlení, kde byly jenom dvě místnosti, jedna byla malá kuchyň a ta druhá byla obytná místnost.

Úplně první vzpomínku, na kterou si pamatuje, je, když mu byly necelé dva roky, tak přijel jeho strýc na návštěvu, v domě se všude topilo a bylo tam horko. On stál u stolu, a jelikož mu bylo horko, tak běžel do ložnice pod postel. Tam se netopilo a byl tam chlad. Usnul tam. Najednou se ale ozval se veliký kravál, protože ho všichni hledali a nemohli ho najít. Pak ale jeho mámu napadlo se podívat pod postel, kde ho našla. Byla tak šťastná a tiskla ho k sobě. Druhou vzpomínku, na kterou si pamatuje, je, když ve roce 1935 byl poprvé ve Zlíně na baťovských oslavách 1. máje. Pamatujte si to proto, že to byl jeho první zážitek, kdy jedl párek v rohlíku.

Když v roce 1937 nastoupil do první třídy, zemřel první prezident Československé republiky Tomáš Garrigue Masaryk. Celý učitelský sbor měl slzy v očích a všichni litovali, že Masaryk zemřel. On jako dítě nechápal, co se stalo, jen si pamatuje, že všichni byli smutní a učitelé nebyli v hodinách. Pan Macháček má i vzpomínku na to, že když nás Německo obsadilo, tak ve školách se už musela učit i němčina. První rok nebyla povinná, později už ano.

Jako dítě trávil více času venku než doma. Říká, že, když přišel ze školy, hodil tašku do kouta a šel ven. Místo, kde žil, nabízelo ideální podmínky ke koupání, lyžování i bruslení. Prozradil, že musel maminku moc dlouho prosit, aby mu pořídila brusle. Byly to brusle na klíček – ty brusle se přišroubovaly na podrážku a každou chvíli to měl utržené a maminka mu potom nadávala.

Podle pana Macháčka se v době druhé světové války všichni lidé sblížili a pomáhali si. Existoval přidělový lístkový systém. Potravin bylo málo. Řezníci, kteří zabili prase, museli část odvádět Němcům, stejně tak mléko od krav nebo vejčeka od slepic. Maso téměř vůbec nejedl, jen občas malý kousek kabanosu. Vyrostl spíše na ovoci.

V roce 1944 přišly Němcům na pomoc maďarské oddíly. V Kostelci musel každý ubytovat alespoň tři vojáky. Štáb byl ubytován u sedláků a řezníků. Děti si od maďarských vojáků vyptávaly náboje. Když je nedostaly, tak je i kradly. Hrály si s nimi tak, že je házely do ohně, aby vybuchly, nebo nařezaly dřevo, do toho daly nábojnici, hřebík, vrtulky a pak to pouštěly do odpadu pod přehradou, kde se ozvala rána. Starší děti kradly zbraně, a dokonce granáty. Stala se však i nehoda – jednomu chlapci to utrhl oboje ruce a druhý si sám postřelil břicho.

Když už čekali příchod fronty, byli všichni schováni ve sklepech. Kdo měl nějaké jídlo, vzal ho s sebou. Nechodilo se ani do školy. Když fronta konečně přišla, byli to čeští vojáci a Rusové. Takže konec války se tam odehrál v klidu. Všichni jásali a měli radost.

Pan Macháček se vyučil obchodním příručím, vystřídal několik povolání, pracoval v Baťově prodejně i v závodech, byl dokonce dřevorubcem. Oženil se, s manželkou však děti neměli. Jeho manželka už zemřela. On dnes žije v domově pro seniory v Lukově.

Šimon Ševců